

Cauza C-946/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

27 decembrie 2019

Instanța de trimitere:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Regatul Unit)

Data deciziei de trimitere:

19 decembrie 2019

Apelantă:

MG

Intimat:

HH

[omissis]

**ORDONANȚĂ DE TRIMITERE CĂTRE
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE**

[omissis]

SE DISPUNE DUPĂ CUM URMEAZĂ:

1. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, următoarele întrebări în vederea pronunțării unei decizii preliminare:
  - (1) Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 [denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles I (reformare)"] conferă unei persoane care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru un drept care produce efecte directe?
  - (2) În cazul unui răspuns afirmativ:

- (a) În ipoteza în care un astfel de drept este încălcat prin introducerea unei acțiuni împotriva acestei persoane pe teritoriul unui stat terț, statul membru are obligația de a prevedea o cale de atac [(prima parte a ordonanței de trimitere) OR 2], inclusiv prin punerea la dispoziție a unei „anti-suit injunction”?
  - (b) O astfel de obligație se extinde la ipoteza în care *causa petendi* care poate fi invocată în fața instanțelor unui stat terț nu este prevăzută de legea aplicabilă în fața instanțelor din statul membru?
2. Informațiile suplimentare cerute de articolul 94 („Conținutul cererii de decizie preliminară”) din Regulamentul de procedură al Curții sunt enunțate în anexa la prezenta ordonanță.

[omissis]

[(partea a doua a ordonanței de trimitere) OR 1]

ANEXA LA ORDONANȚA DIN 19 DECEMBRIE 2019

A. [Datele reprezentanților părților] [omissis]

1. [omissis]

B. SITUAȚIA DE FAPT

2. MG s-a născut în Statele Unite ale Americii. Ea este cetățean al Uniunii Europene, devenind cetățean maltez în februarie 2017. Apelanta are de asemenea cetățenia Federației Sfântul Kitts și Nevis. Apelanta are domiciliul în Regatul Unit [în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare)]¹.
3. HH s-a născut în Noua Zeelandă și este cetățean al acestui stat. Intimatul este și el cetățean al Uniunii Europene, devenind cetățean maltez în februarie 2017, pentru câțiva ani, până la începutul anului 2019, acesta a domiciliat în Regatul Unit [în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare)], însă locuiește în prezent în Noua Zeelandă.
4. Între 2013 și luna ianuarie a anului 2019, MG și HH au avut o relație de cuplu. Aceștia nu erau căsătoriți, însă locuiau împreună. Pe parcursul acestei relații, părțile călătoreau în mod regulat și petreceau mai mult timp în străinătate decât pe teritoriul Regatului Unit, iar în Regatul Unit petreceau mai mult timp în Londra (la

¹ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare) (JO 2012, L 351, p. 1).

locuința lui MG). Părțile [OR 2] au petrecut o anumită perioadă de timp în Noua Zeelandă, în vacanțe și vizitând familia lui HH, și au achiziționat o exploatare agricolă acolo. MG este cea care a pus capăt relației.

5. În cursul acestei relații, au fost achiziționate diverse bunuri mobile și imobile de valoare (situate în diferite locuri din lume) cu sumele de bani deținute de MG. Aceste bunuri sunt deținute în numele lui MG, în comun de către MG și HH, separat, în numele lui HH, sau în numele societăților controlate de HH. Printre aceste bunuri figurează: (i) o vilă în Italia; (ii) exploatarea agricolă și întreprinderea aferentă din Noua Zeelandă (deținute de o societate neo-zeelandeză ale cărei părți sociale sunt în proprietatea părților); (iii) automobile sport situate în Elveția; (iv) depozite constituite pentru achiziționarea de automobile sport; și (v) sume de bani investite în întreprinderi americane din Statele Unite ale Americii.
6. MG pretinde că, pe durata relației avute, HH ar fi supus-o unor abuzuri din punct de vedere fizic și emoțional. HH contestă această afirmație. MG afirmă că a trecut bunurile achiziționate pe numele lui HH sau sub controlul acestuia numai pentru că acesta din urmă a exercitat o presiune abuzivă în acest sens asupra sa. HH contestă acest fapt. Intimatul arată că intenția lui MG a fost ca el să dețină participarea la aceste active.

C. CADRUL PROCEDURAL

C.1 Procedura engleză

7. În februarie și în martie 2019, avocați englezi care o reprezentau pe MG și avocați englezi care îl reprezentau pe HH au corespondat în legătură cu dreptul de proprietate asupra bunurilor dobândite pe parcursul relației.
8. La 26 martie 2019, MG a sesizat High Court of England and Wales [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor)] cu o cerere în constatarea și în pronunțarea unui ordin judecătoresc (denumită în continuare „**procedura engleză**”) împotriva lui HH vizând recunoașterea dreptului de proprietate al apelantei asupra bunurilor. Pe fond, cererea apelantei se întemeiază pe următoarele aspecte:²
  - 8.1 Principiul echității din dreptul englez - apelanta susține că, în situația în care HH nu poate face dovada că MG a avut intenția să îi doneze acestuia bunurile, consecința trecerii de către aceasta cu titlu gratuit a bunurilor în proprietatea HH este că HH deține bunurile respective cu titlu fiduciar în numele MG. [OR 3]

² La 12 noiembrie 2019, cererea formulată de MG a fost modificată în sensul că (i) solicită de asemenea despăgubiri din partea HH pentru încălcarea obligațiilor fiduciare care rezultă din utilizarea abuzivă a sumelor investite în întreprinderi americane și (ii) introduce în cauză o societate elvețiană (controlată de HH) în calitate de co-pârâtă.

- 8.2 Principiul îmbogățirii fără justă cauză din dreptul englez - apelanta susține că HH trebuie să renunțe la orice titlu de proprietate care a fost obținut prin exercitarea unei influențe necorespunzătoare asupra MG sau printr-un comportament nerezonabil.
9. Lui HH i-a fost notificată procedura engleză la 28 martie 2019.
10. HH a contestat competența instanței engleze de a soluționa cererea formulată de MG. Prin hotărârea din 25 iunie 2015 (în cuprinsul „**anexei B**”), judecătorul Lavender din cadrul High Court a decis că instanța era competentă să soluționeze cererea formulată de MG, în temeiul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare). Mai precis:
- 10.1 Regulamentul Bruxelles I (reformare) se aplica litigiului dintre părți. Excepția prevăzută la articolul 1 alineatul (2) litera (a) nu era aplicabilă din moment ce dreptul englez nu consideră relațiile similare celei dintre MG și HH „ca având efecte comparabile căsătoriei”.
- 10.2 HH avusese domiciliul în Regatul Unit până în ianuarie 2019 și acesta era ultimul său domiciliu cunoscut la momentul depunerii cererii³.
- 10.3 Cererea formulată de MG cu privire la bunurile de pe teritoriul italian nu era supusă clauzei de atribuire a competenței exclusive prevăzute la articolul 24 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare). MG a invocat drepturi și obligații instituite doar între MG și HH, iar nu drepturi *in rem*.
11. Instanța a decis de asemenea că, chiar și în situația în care HH nu ar fi avut domiciliul în Regatul Unit în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare) (neavându-și astfel domiciliul în niciun stat membru), ar fi fost în orice caz competentă să soluționeze cererea lui MG, prin aplicarea normelor de drept internațional privat cuprinse în dreptul englez⁴.
12. De asemenea, la 25 iunie 2019, HH a renunțat la o cerere de suspendare a procedurii engleze în temeiul articolului 34 din Regulamentul Bruxelles I (reformare)⁵ (fără a admite formal că acest articol era inaplicabil), iar High Court a respins-o în mod formal. **[OR 4]**

³ În aplicarea jurisprudenței din cauza Hypotecni banka a s/Lindner, C-327/10 (ECLI:EU:C:2011:745).

⁴ Respectiv normele de drept englez s-ar aplica, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare), deoarece, în pofida faptului că avea cetățenie malteză, HH nu își avea domiciliul în Malta. Instanța a decis că, în cazul în care s-ar aplica normele de drept englez, atunci exista o legătură suficientă între cererea formulată de MG și Anglia pentru a justifica notificarea în străinătate către HH a respectivei cereri și că Anglia reprezenta *forum conveniens* pentru o soluționare în instanță a cererii lui MG.

⁵ HH formulase această cerere la 17 iunie 2019. Poziția exprimată de MG fusese că articolul 34 nu se aplica, întrucât nu erau îndeplinite mai multe dintre criteriile prevăzute la alineatul (1) al acestui articol.

13. Ca parte a procedurii engleze, HH și-a asumat angajamente solemne în fața instanței engleze, care îi interzic să dispună de bunurile care fac obiectul cererii formulate de MG. În plus, MG a obținut din partea instanțelor elvețiene instituirea de măsuri provizorii (în susținerea procedurii engleze în baza articolului 31 din Convenția de la Lugano din 2007⁶) care interzic orice exercitare a dreptului de dispoziție cu privire la automobilele sport aflate pe teritoriul Elveției.
14. Decizia pronunțată de High Court cu privire la declararea competenței nu a fost atacată. Procedura engleză continuă.

C.2 Procedura neo-zeelandeză

15. La 25 martie 2019 (prin urmare, cu o zi înainte de inițierea procedurii engleze), HH a sesizat instanța de dreptul familiei din Noua Zeelandă cu o cerere întemeiată pe New Zealand's Property (Relationships) Act 1976 [Legea neo-zeelandeză din 1976 privind regimul de proprietate (în cadrul relațiilor de cuplu)] (cu modificări ulterioare) (denumită în continuare „**Legea din 1976**”), având ca obiect partajul bunurilor dobândite de părți în cursul relației lor de cuplu (denumită în continuare „procedura neo-zeelandeză”)
16. În cazul în care se aplică, legea neo-zeelandeză din 1976 prezintă următoarele caracteristici:
  - 16.1 Aceasta se aplică în cazul separării cuplurilor necăsătorite care au locuit împreună (în mod normal, pentru o perioadă de minimum 3 ani).
  - 16.2 Legea operează o distincție între „bunurile comune” și „bunurile proprii”.
  - 16.3 Aceasta prevede că bunurile achiziționate în cursul relației („bunurile comune”) urmează să facă obiectul partajului în părți egale, sub rezerva unui număr limitat de excepții.
  - 16.4 Legea se aplică bunurilor mobile situate oriunde în lume și bunurilor imobile situate pe teritoriul Noii Zeelande.
  - 16.5 Aceasta este potențial aplicabilă bunurilor imobile situate în Noua Zeelandă, chiar și în ipoteza în care niciunul dintre soți sau parteneri nu își au domiciliul pe teritoriul Noii Zeelande. Legea este potențial aplicabilă bunurilor mobile în cazul în care unul dintre soți sau parteneri își are domiciliul în Noua Zeelandă (astfel cum este acesta definit în dreptul neo-zeelandez) la momentul introducerii cererii. **[OR 5]**

⁶ Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 30 octombrie 2007 (JO 2009, L 147/5).

16.6 Potrivit dreptului neo-zeelandez, Legea din 1976 reprezintă un cod complet. Instanța neo-zeelandeză nu va permite aplicarea legii străine pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra bunurilor care fac obiectul cererii.

16.7 Instanța neo-zeelandeză își păstrează o marjă discreționară de a-și declina competența cu privire la bunurile mobile sau imobile în baza *forum conveniens*.

17. Procedura neo-zeelandeză nu a fost notificată lui MG ca urmare a angajamentelor solemne asumate de HH în cadrul procedurii engleze⁷. Cu toate acestea, MG are cunoștință de existența acestei proceduri.

C.3 Cererea MG de emiteră a unei „anti-suit injunction”

18. La 9 aprilie 2019, MG a introdus o cerere, în cadrul procedurii engleze, de pronunțare a unei decizii prin care să i se interzică lui HH continuarea procedurii neo-zeelandeze (decizie cunoscută în sistemele de common law sub denumirea de „anti-suit injunction”).

19. MG a susținut că, în temeiul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare), avea dreptul să fie acționată în justiție numai pe teritoriul Angliei⁸. Apelanta a pretins că instanța era obligată să îi protejeze acest drept prin pronunțarea unei „anti-suit injunction” împotriva unei persoane care inițiază sau continuă litigiul în fața instanțelor dintr-un stat terț. În subsidiar, aceasta a arătat că acest drept reprezenta un factor important de luat în considerare de către instanță atunci când apreciază dacă trebuie sau nu să pronunțe o „anti-suit injunction” în virtutea competenței care îi revine în mod normal în sistemul de common law.

20. Într-o hotărâre din 23 iulie 2019 („anexa C”), judecătorul Lavender a refuzat să pronunțe o „anti-suit injunction”. Acesta a decis că dreptul Uniunii nu obligă în mod expres ca „dreptul” unui cetățean care își are domiciliul pe teritoriul Uniunii Europene, instituit în temeiul articolului 4 alineatul (1), să fie protejat în această modalitate. În special, instanța a constatat că dispozițiile Regulamentului Bruxelles I (reformare) nu stipulează o cale de atac constând într-o „anti-suit injunction” în ipoteza „încălcării” acestui „drept”. În consecință, instanța a decis că nu exista un drept automat la o „anti-suit injunction”. [OR 6]

⁷ La momentul formulării prezentei trimiteri către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, procedura neo-zeelandeză nu a fost încă comunicată sau notificată lui MG, iar instanța engleză a instituit măsuri provizorii, potrivit cărora, în situația în care HH dorește să comunice sau să notifice procedura neo-zeelandeză, are obligația de a notifica mai întâi instanța engleză, astfel încât aceasta să aibă posibilitatea de a încuviința sau nu această acțiune, sau să îi interzică lui HH să procedeze astfel, în așteptarea soluționării chestiunilor prezentate în prezenta trimitere preliminară.

⁸ Niciuna dintre derogările de la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare) nu este aplicabilă litigiului dintre părți.

21. Ca parte a acestui raționament, instanța a luat în considerare două cauze anterioare⁹ în care Court of Appeal [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor)] s-a pronunțat în sensul că articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001¹⁰ și articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare) conferă angajaților dreptul de a fi acționați în justiție de angajatorul lor doar pe teritoriul statului lor membru de domiciliu și dreptul de a interzice introducerea de acțiuni împotriva lor în instanțele statelor terțe prin intermediul unei „anti-suit injunction”. Cu toate acestea, instanța a statuat că doctrina precedentului judiciar din dreptul englez nu îi impunea să constate că „dreptul” prevăzut la articolul 4 alineatul (1) în favoarea cetățenilor care își au domiciliul pe teritoriul Uniunii Europene trebuie să fie protejat în același mod ca „dreptul” prevăzut la articolul 22 alineatul (1) în favoarea angajaților.
22. Separat, după ce a constatat inexistența unui drept automat la o „anti-suit injunction”, instanța a hotărât de asemenea că existența unui „drept” în sensul articolului 4 alineatul (1) nu trebuia să fie tratată, în sine, ca fiind un factor semnificativ la momentul examinării diverselor elemente în favoarea sau în defavoarea pronunțării unei „anti-suit injunction” în aplicarea în mod obișnuit a normelor de common law. În consecință, instanța a decis că exercitarea de către HH a procedurii neo-zeelandeze nu avea un caracter ofensator sau inechitabil, de natură să justifice pronunțarea unei „anti-suit injunction”.
23. La 29 iulie 2019, instanța i-a acordat lui MG permisiunea de a introduce o cale de atac împotriva refuzului de a pronunța o „anti-suit injunction”.

D. MOTIVAREA CARE A CONDUS LA FORMULAREA PREZENTEI TRIMITERI

D.1 Decizia pronunțată de Court of Appeal

24. Apelul a fost examinat în fața Court of Appeal [OMISSIS] la 3 decembrie 2019.
25. La 12 decembrie 2019, Court of Appeal a pronunțat hotărârea sa („**anexa A**”):
- 25.1 Instanța de apel a confirmat concluzia instanței de fond potrivit căreia hotărârile anterioare ale instanțelor naționale cu privire la pronunțarea unor „anti-suit injunctions” pentru protejarea drepturilor conferite de articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles I (reformare) nu aveau caracter obligatoriu pentru instanțele engleze în raport cu articolul 4 alineatul (1).

⁹ Samengo-Turner/J&H Marsh & McLennan (Services) Ltd [2007] EWCA Civ 723; [2007] 2 All ER (Comm) 813 și Petter/EMC Europe Ltd [2015] EWCA Civ 828; [2015] 2 CLC 178.

¹⁰ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

25.2 Instanța de apel a explicat că era necesar ca CJUE să se pronunțe printr-o decizie preliminară cu privire la întrebările care fac obiectul trimiterii înainte ca instanța de trimitere să poată lua o decizie cu privire la necesitatea pronunțării unei „anti-suit injunction”. [OR 7]

25.3 Aceasta a explicat că nu dorește să adopte interpretarea lui MG cu privire la semnificația și domeniul de aplicare ale articolului 4 alineatul (1), întrucât o „anti-suit injunction” ar urmări să îi interzică definitiv lui HH să își formuleze cererea în temeiul Legii neo-zeelandeze din 1976, în măsura în care nu ar putea să invoce o astfel de *causa petendi* în fața instanței din Anglia.

D.2 Dispozițiile relevante de drept național

26. Competența instanței engleze de a pronunța o „anti-suit injunction” reiese din articolul 37 alineatul (1) din Senior Courts Act 1981 (Legea din 1981 privind instanțele superioare), care prevede: „În toate cazurile în care se justifică și este oportună, High Court poate pronunța, printr-o ordonanță interlocutorie sau definitivă, o somație [...]”
27. „Anti-suit injunctions” se îndreaptă împotriva persoanei care urmărește să formuleze o acțiune în fața unei instanțe străine, iar nu împotriva instanței străine înseși. Încălcarea unei „anti-suit injunction” reprezintă o sfidare a instanței engleze. O astfel de încălcare poate fi sancționată cu pedeapsa cu închisoarea, amendă sau punerea sub sechestru a bunurilor.
28. Instanța engleză este competentă să pronunțe o „anti-suit injunction” împotriva lui HH, deoarece cererea lui MG de instituire a acestei măsuri este formulată în cadrul procesual și în susținerea procedurii engleze, iar HH se supune competenței instanței engleze din perspectiva acestei proceduri.
29. Decizia de pronunțare a unei „anti-suit injunction” este una discreționară, chiar dacă, în mod normal, instanța engleză pronunță o „anti-suit injunction” în situația în care pârâtul urmărește să formuleze o acțiune în justiție pe teritoriul altui stat, iar reclamantul beneficiază de un drept contractual de a fi acționat în justiție numai pe teritoriul Angliei (în temeiul unei convenții de atribuire a competenței exclusive în favoarea instanței engleze), sau în situația în care procedura desfășurată în străinătate are un caracter ofensator sau inechitabil.
30. Court of Appeal a explicat modul în care este exercitată marja discreționară de pronunțare a unei „anti-suit injunction”:

[50] [...] competența de pronunțare a unei interdicții de a formula o acțiune în justiție trebuie exercitată atunci când este oportună evitarea producerii unei nedreptăți, cu recunoașterea faptului că aceasta reprezintă în mod inevitabil o ingerință în procesul desfășurat în fața instanței străine și a faptului că ea trebuie exercitată cu prudență: British Airways Board/Laker Airways Ltd

[1985] AC 58. Atunci când posibilitatea de a formula o acțiune în justiție există în două state diferite, instanța engleză va lua măsura pronunțării unei „anti-suit injunction” doar în cazul în care procedura desfășurată în fața instanței străine ar avea un caracter ofensator sau inequitabil: *Société nationale Industrielle Aerospatiale/Lee Kui Jak* [1987] AC 871 (PC). Camera Lorzilor a statuat că acest prag este și mai ridicat în cazurile în care pârâtul ar fi lipsit de posibilitatea de a formula o acțiune în justiție pe teritoriul altui stat în situația pronunțării unei „anti-suit injunction”. Acestea sunt denumite „cauze cu for unic”, iar litigiul în speță reprezintă un exemplu în acest sens. În cauza *British Airways/Lakers*, Camera Lorzilor a statuat că poate fi pronunțată o decizie de interdicție a unei proceduri în fața unei instanțe străine în astfel de cauze, însă numai în situația în care procedura desfășurată în străinătate ar deveni [OR 8] nerezonabilă într-o asemenea măsură încât ar putea fi considerată o încălcare a unui drept echitabil. Lord Scarman, la punctul 95, a formulat următoarele considerații:

„Subliniem că este vorba despre o abordare și un principiu cu aplicabilitate generală. Abordarea trebuie să fie una prudentă întrucât o decizie prin care se interzice unei persoane care se supune competenței instanțelor engleze să formuleze o cale de atac în fața unei instanțe străine, unde, în cazul în care produce dovezile necesare, ar avea o cauză petendi reprezintă o ingerință, chiar dacă în formă indirectă și voalată, în procesul de înfăptuire a justiției în cadrul acelei instanțe străine. Prudența este necesară chiar și în ipoteza «forum conveniens», și anume o situație în care atât o instanță engleză, cât și una străină sunt competente. Prudența se impune în mod evident atunci când nu există nicio posibilitate de formulare a unei căi de atac în fața instanței engleze prin raportare la cauza petendi care, dacă situația de fapt este probată, este recunoscută și poate fi pusă în executare de către instanța străină.

Cu toate acestea, chiar și în acest din urmă caz, competența instanței engleze de a pronunța decizia respectivă subzistă, atât timp cât introducerea acțiunii pe rolul instanței străine este, ținând seama de împrejurări, atât de nerezonabilă încât, în conformitate cu principiile noastre juridice de asigurare a unui caracter echitabil «extins și flexibil», poate fi percepută drept o încălcare a unui drept echitabil al reclamantului. Acesta constă în dreptul de a fi protejat față de introducerea unei acțiuni pe rolul unei instanțe străine de către pârât, acțiune care este calificată în aceste împrejurări ca fiind nerezonabilă și nedreaptă. Acest drept echitabil de a nu fi chemat în judecată în fața unei instanțe străine se naște numai în situația în care inequitatea este atât de mare încât instanța engleză este obligată să intervină pentru a împiedica producerea unei nedreptăți. Prin urmare, vor exista puține situații de acest gen: însă competența subzistă și ea trebuie să fie confirmată.”

[51] Dicey¹¹ rezumă efectul acestui principiu în termenii următori (la punctul 12-089):

„Dintr-o analiză corectă pare să rezulte că nu este un lucru obișnuit ca o instanță să pronunțe o decizie de interdicție împotriva unui pârât, în ipoteza în care, procedând astfel, consecința va fi, de fapt, că nu se va statua pe fondul cererii, și că instanța trebuie să impună prezentarea unor motive mai imperative decât cele prezentate în mod obișnuit pentru a ajunge la concluzia că pronunțarea unei astfel de decizii servește înfăptuirii justiției.”

31. Această situație este descrisă drept o „cauză cu for unic”. HH nu își poate exercita dreptul la acțiune în temeiul Legii neo-zeelandeze din 1976 în fața instanțelor engleze deoarece (i) Legea din 1976 nu face parte din dispozițiile de drept englez și (ii) instanțele engleze ar refuza aplicarea dispozițiilor de drept neo-zeelandez unui litigiu între părți cu privire la dreptul de proprietate asupra bunurilor dobândite pe parcursul relației de cuplu. Dreptul englez conține numai dispoziții cu privire la împărțirea bunurilor în cazurile de desfacere a căsătoriilor sau a parteneriatelor civile (nu și în cazul despărțirilor dintre parteneri care au locuit împreună în cadrul unor relații de cuplu).

D.3 Dispozițiile relevante de drept al Uniunii

32. Dreptul Uniunii nu permite instanțelor din statele membre să pronunțe „anti-suit injunctions” prin care se interzice unei persoane să formuleze o acțiune în fața unor instanțe din alte state membre (a se vedea cauza Turner/Grovit, C-159/02, ECLI:EU:C:2004:228, în care s-a arătat că o astfel de decizie echivalează cu o ingerință în competența unei instanțe străine și este incompatibilă [OR 9] cu principiul încrederii reciproce care stă la baza dispozițiilor care au precedat Regulamentul Bruxelles I (reformare).

Cu toate acestea, prezenta trimitere se referă la interdicția aplicabilă unei persoane de a sesiza instanțe din state terțe, care, prin definiție, nu ar pune în aplicare dispozițiile Regulamentului Bruxelles I (reformare).

33. În susținerea cererii sale, MG a invocat:
- 33.1 Formularea cu caracter imperativ a articolului 4 alineatul (1) („persoanele [...] sunt”) și accentul pus pe principiul securității juridice care stă la baza Regulamentului Bruxelles I (reformare).
- 33.2 Jurisprudența Curții, care descrie articolul 4 alineatul (1) (și dispozițiile care au precedat acest articol) ca fiind menite să asigure protecția pârâților și care

¹¹ Dicey, Morris și Collins, *Conflict of Laws*, ediția a XV-a.

arată că prevederile Regulamentului Bruxelles I (reformare) (și dispozițiile care l-au precedat) instituie drepturi și obligații între particulari¹².

- 33.3 Principiile efectivității și echivalenței din dreptul Uniunii, aplicabile căilor de atac puse la dispoziție în cazul încălcării drepturilor conferite de dreptul Uniunii. În ceea ce privește principiul echivalenței, MG susține că poate pretinde pronunțarea unei „anti-suit injunction” ca urmare a încălcării dreptului care îi este conferit de articolul 4 alineatul (1) în aceleași condiții în care este posibilă pronunțarea unei „anti-suit injunction” în susținerea unui drept contractual (în baza dispozițiilor de drept național englez) de a putea fi acționat în justiție numai pe teritoriul Angliei.
34. În răspunsul său, HH a invocat argumentele prezentate de apărătorii săi anteriori:
- 34.1 Susținerile pe care le invocă [MG] depind de o interpretare particulară a Regulamentului Bruxelles I (reformare) care nu figurează ca atare în respectivul instrument juridic.
- 34.2 Considerațiile derivate din jurisprudența națională sugerează că nu este utilă caracterizarea introducerii unei acțiuni pe rolul unei instanțe străine ca reprezentând încălcarea unui drept¹³ și că respectiva decizie nu poate fi dispusă pentru punerea în executare a drepturilor conferite de un regulament în situația în care o astfel de măsură „iese din cadrul instituit de regulament”¹⁴. **[OR 10]**
- 34.3 Prin hotărârea pronunțată în cauza Owusu s-a statuat că instanța unui stat membru nu își poate declina ea însăși competența; nu s-a statuat o cerință adițională de a interzice inițierea unei proceduri în fața unei instanțe străine.
35. Court of Appeal a arătat că „anti-suit injunctions” nu sunt caracteristice sistemelor de drept continental și că dispozițiile exprese ale Regulamentului Bruxelles I (reformare) nu prevăd măsura solicitată de MG. Instanța de trimitere a arătat că numărul limitat de excepții prevăzute la articolul 33 și la articolul 34 presupune existența unei posibilități reale de alegere a forului. Instanța a considerat de asemenea că instituirea unei obligații de punere în executare a oricărui drept prevăzut la articolul 4 alineatul (1) prin intermediul unei „anti-suit injunction”, în toate cauzele cu for unic, (i) ar contraveni scopului Regulamentului Bruxelles I (reformare) de facilitare a unei bune și armonioase administrări a justiției [a se vedea considerentele (1), (3), (16), (21), (23) și (34)] și (ii) ar aduce atingere principiului important al curtoaziei prin „neutralizarea dispozițiilor legale ale unui

¹² De exemplu, cauza Klomps/Michel, 166/80 (ECU:EU:C:1981:137); cauza Duijnsteer/Goderbauer, 288/82 (ECLI:EU:C:1983:326); cauza Handte/TMCS, C-26/91 (ECLI:EU:C:1992:268); cauza Farrell/Long, C-295/95 (ECLI:EU:C:1997:168); cauza Group Josi Reinsurance Company SA/UGIC, C-412/98 (ECLI:EU:C:2000:399) precum și cauza Owusu/Jackson, C-281/02 (ECLI:EU:C:2005:120).

¹³ *Eras Eil* [1995] 1 Lloyd's Rep 64 la pct. [76].

¹⁴ *Eivalis S. A./S. I. A. T.* [2003] 2 Lloyd's rep [377] la pct. [139].

alt stat”. Instanța a considerat că ar fi firesc ca o consecință atât de gravă să fie formulată în mod explicit în regulament.

Instanța,

DOCUMENT DE LUCRU